



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 117/05

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2005 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., bytom M. D., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Nc 76/93 a takto

rozhodol:

Sťažnosť M. H. **odmieta** pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

Odôvodnenie:

M. H. (ďalej len „sťažovateľ“) v sťažnosti doručenej Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. apríla 2005 namieta, že postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Nc 76/93 boli porušené jeho základné práva a slobody.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) „... *vyslovil nález... a to v tom zmysle, že Okresný súd v Žiline porušil základné práva a slobody občana a ... prizná (...) sťažovateľovi primerané finančné*

zadosťučinenie vo výške 1.000.000,- Sk ako finančnú náhradu za neprimerane dlhé prieťahy v súdnom konaní.“

Ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súde, nemá viaceré zákonom predpísané náležitosti, ktorých nedostatok bráni jej prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súde podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, pričom je potrebné ich konkretizovať nielen skutkovo, ale aj právne označením článkov ústavy alebo inej medzinárodnej zmluvy.

V návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) chýba akákoľvek skutková a právna konkretizácia potrebná na prijatie veci na ďalšie konanie, hoci táto sa povinne uvádza v rozsahu, v akom by sa sťažnosť mala prijať na ďalšie konanie (§ 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde). V petite chýba označenie konania, v ktorom malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa, a tu treba uviesť, že podľa spisovej značky ide o Nc vec, to znamená, že nejde

o vec, ktorá je zapísaná v sporovom konaní v registri C a nie je zrejmé z akých dôvodov. Chýba označenie, ktoré články ústavy sú podľa sťažovateľa porušené. Sťažovateľ namieta aj porušenie „*práva na súdnu právnu ochranu*“, ale chýbajú dôvody takého tvrdenia, hoci na druhej strane uvádza, že súd vo veci koná.

Okrem toho, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, je povinný odôvodniť uplatnenie tohto nároku v požadovanej sume. Nepostačuje, ak sťažovateľ len uvedie, že žiada finančnú náhradu za neprimerane dlhé prietahy v súdnom konaní (§ 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ je zastúpený advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.

Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).